

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 16054 van 18 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat, N. MUYSHONDT en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
- 1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 14 juni 2005, verklaart er zich op 15 juni 2005 vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 9 mei 2008, verstuurd op 13 mei 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de Hazara bevolkingsgroep te behoren. U bent geboren in 1362 (1983 volgens de Gregoriaanse kalender) in Hutqol, een dorp in het district Jaghuri, provincie Ghazni. Uw vader was tot aan de terugtrekking van de Sovjettroepen actief als commandant bij Sepah-i-Pasdar. Toen Hezb-i Wahdat in 1373 (1994) de macht in uw regio verwierf, werd uw vader gearresteerd. Na ongeveer drie maanden in de gevangenis slaagde hij er in te ontsnappen en vluchtte hij naar Kabul. Toen de Taliban in 1377 (1998) Jaghuri veroverde keerde uw vader als talib naar Hutqol terug. Zowel uw vader als uw broer waren voor de Taliban actief in het ontwapenen van de lokale bewoners. Uit wraak voor zijn arrestatie verraadde uw vader aan de Taliban de zoon van Abbasi en de broer van Sadiqi, twee commandanten van Hezb-i Wahdat. Nadat de Taliban in 1380 uw streek ontvlucht was, werd uw vader door de lokale bewoners vermoord. U slaagde er samen met uw broer in u te verschuilen en een week later Afghanistan te verlaten. U vestigde zich in Teheran. Toen u van uw neef vernam dat de gezondheidstoestand van uw moeder precair was, keerde uw broer in 2003 naar Hutqol terug. Commandant Abbasi liet uw broer oppakken en vermoorden. Uw ontslag in het bedrijf waar u te werk was gesteld en de uitwijzingspolitiek van de Iraanse overheid deden u Iran in saur 1384 (21 mei tot 21 juni 2005) verlaten. Op 14 juni 2005 kwam u in België aan, waar u zich de volgende dag vluchteling verklaarde. U legde geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielrelaas.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

- 1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - verzoeker kan slechts beperkte informatie verschaffen over de personen en de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vlucht;
 - er wordt getwijfeld aan verzoekers aanwezigheid in zijn streek van afkomst tijdens de Taliban –periode;
 - verzoekers kennis van de Afghaanse gemeenschap in Iran is slechts fragmentarisch zodat ook aan zijn verblijf aldaar wordt getwijfeld;
 - verzoeker legt geen enkel stuk neer ter staving van zijn identiteit, afkomst, vluchtrelaas of reisweg.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin

hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en tracht te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

- 2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.
- 2.1.3. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voorbij gaat aan het feit dat hij pas in 2001 de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt en dat men van een kind niet kan verwachten dat hij de politiek en militaire omgeving waarin hij opgroeit, kan herkennen en doorgronden.
4. De Raad meent dat van verzoeker, die stelt dat hij vreest voor zijn leven omwille van het politiek-militaire leven van zijn vader, mag worden verwacht dat hij zich inlicht over dat leven. Zijn gebrek aan kennis betreft de kern van zijn asielrelaas en brengt de geloofwaardigheid van het relaas ernstig in het gedrang. Verzoeker kon slechts beperkte informatie verschaffen over de personen en de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vlucht uit Afghanistan. Naast de twee door zijn vader verklikte dorpsgenoten, die verzoeker in het geheel niet kent, blijkt hij ook de twee commandanten wiens wraak hij vreest, nauwelijks te kennen. Verzoekers kennis houdt op bij hun functie als commandanten bij Hezb-i Wahdat en hun afkomst uit Hotqul. Verzoeker die aangaf dat het belangrijke commandanten van Hotqul waren, kende hun volledige naam niet en wist niet of commandant Sadiqi nog familieleden in Hotqul had. Van Abbasi kan verzoeker niet zeggen hoe hij commandant geworden is, hoeveel mannen hij ongeveer onder zich had en of hij al dan niet kinderen heeft, hoewel verzoeker beweerde dat zijn zoon door zijn vader verraden werd. Verzoeker kon ook geen duidelijkheid verschaffen over de partij waartoe Abbasi hoorde voor de oprichting van Hezb-i Wahdat. De Raad wenst vooreerst op te merken dat van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verzoekers jeugdige leeftijd op het ogenblik dat Abbasi Hotqul diende te verlaten vormt geen verschoningsgrond, voor het feit dat hij weinig concrete gegevens kan geven voor degene voor wie hij een gegronde vrees koestert op het ogenblik van zijn vlucht. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekers voor de aangehaalde problemen naar Iran vluchtte, doch dat zijn kennis van de Afghaanse gemeenschap in Teheran zeer gering is, waardoor ook over zijn verblijf aldaar getwijfeld dient te worden. Verzoeker beweerde verkeerdelijk dat de Afghaanse inwoners zich niet in specifieke wijken concentreren, maar zich over heel Teheran verspreiden en dat de Iraanse autoriteiten geen documenten verstrekken aan Afghanen. Van hulporganisaties die zich voor de Afghaanse vluchtelingen inzetten heeft verzoeker nog nooit gehoord. Ook beweerde verzoeker verkeerdelijk dat het niet mogelijk was om in Iran aan de Afghaanse verkiezingen deel te nemen. Verzoeker kon zich zelfs de naam van de firma waarvoor hij jarenlang in Teheran heeft gewerkt niet meer herinneren. Waar verzoeker aangeeft dat zijn gebrek aan kennis te wijten is aan

zijn illegaal verblijf in Iran en zijn vrees voor deportatie, is onafdoende en alleszins lichtvoetig teneinde een dergelijk gebrek aan fundamentele kennis te verklaren. Gelet op een dermate gebrekkige kennis van verzoekers beweerde belagers en vervolgens zijn toevluchtsoord, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers aangehaalde vrees en bijgevolg ook zijn vlucht. Wat betreft verzoekers gebrekkige kennis van de politieke partijen, hun oprichting, hun samensmelting en hun leden, dient de Raad er op te wijzen dat gelet op verzoekers jeugdige leeftijd er van verzoeker niet kan worden verwacht dat hij een zodanig uitgebreide politieke kennis had.

- 2.1.5. Verzoeker verwijst opnieuw naar zijn jeugdige leeftijd tijdens de Taliban-overheersing en naar zijn gebrek aan geldinzicht. Verzoeker stelt dat een kind zeer moeilijk een beeld kan vormen van hoeveel leerlingen in de school waren. Verzoeker blijft er bij dat er geen vrouwelijke leerkrachten waren toen hij er school liep en dat er na de komst van de Taliban geen meisjes in school zaten. Verzoeker merkt op dat de val van de Taliban begon in het voorjaar van 2001 om te eindigen in het najaar. In de streek van verzoeker begonnen de tegenhangers van het regime te reageren in de zomer.
- 2.1.6. De Raad kan evenwel niet instemmen met de motivering van de bestreden beslissing waarbij deze stelt dat verzoeker foutieve informatie meedeelt omtrent de dorpschool waar hij zes jaar les heeft gevolgd in zijn geboortestreek. De door de Commissaris-generaal aangehaalde informatie is onafdoende teneinde de verklaringen van verzoeker te ontkrachten. Verzoeker beweerde over de school Sharifi in Hutqol waar hij zes jaar school volgde dat er geen vrouwelijke leerkrachten waren, waar de door de Commissaris-generaal aangevoerde verslagen van de Shudada Organization melden dat er in 1998 vijf en in 1999 zes vrouwen aangesteld waren. De Raad wenst er op te wijzen dat verzoeker de school in 1997 heeft verlaten, waardoor er niet kan gesteld worden dat hij incorrecte informatie geeft, gezien de verslagen van de Shudada Organization dateren van 1998 en 1999. Ook waar de Commissaris-generaal stelt dat het zeer verwonderlijk is dat verzoeker het aantal leerlingen in 1997 op 150 schatte, terwijl de verslagen melding maken van 1110 in 1998 en 1120 in 1999, wenst de Raad er op te wijzen dat verzoeker slechts een schatting maakte van het aantal leerlingen in het laatste jaar, zoals hem op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd werd (gehoorverslag CGVS 25 april 2008, p. 2), daar waar de door de Commissaris-generaal verstrekte cijfers betrekking hebben op het totaal aantal leerlingen van de school. Ook waar verzoeker stelt dat de school terug heropend werd, doch enkel voor jongens en met minder leerkrachten, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker deze school heeft verlaten in 1997 en dat hem gevraagd werd naar de situatie van de school 'tot zijn vertrek'(gehoorverslag CGVS 25 april 2008, p. 11). Zijn vertrek dateert van 2001, daar waar de Commissaris-generaal enkel informatie heeft over het jaar 1999, waardoor eveneens niet kan gesteld worden dat deze informatie verzoekers verklaringen volledig ontkrachten.
7. De Raad stelt echter vast dat het uiterst bevreemdend is dat verzoeker aan een bankbiljet van 500 Afghani foutief de waarde van 20 of 50 Afghani toekent, terwijl hij meedeelt tijdens zijn vlucht in Kandahar in een hotel te zijn verbleven (gehoorverslag CGVS 25 april 2008, p.7) en aldus met geld moet zijn omgegaan. Het is daarnaast eveneens merkwaardig dat verzoeker verkeerdelijk verklaart dat de Taliban aan het begin van de zomer van 2001 verdreven werd, terwijl de Taliban in werkelijkheid in de koude maand van november van 2001 verjaagd werd. Ook het feit dat verzoeker eveneens de namen van de collega-talibs van zijn vader die hun basis vlakbij in de bazaar van Anguri hadden, niet kan opnoemen, is zeer eigenaardig. Er kan bijgevolg niet alleen geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen in Afghanistan en de aangehaalde vlucht naar Iran zoals hoger uiteengezet, maar

daarnaast is verzoekers geloofwaardigheid aangaande zijn beweerde verblijf in Afghanistan tijdens de Taliban-overheersing uiterst bedenkelijk.

8. De Raad stelt eveneens vast dat verzoeker geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit, nationaliteit of reisweg. Het ontbreken van stukken die zouden toelaten verzoekers identiteit en/of reisweg te verifiëren, zonder aanvaardbare verklaring hiervoor, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. In dit opzicht stelt de Raad zelfs vast dat verzoeker enerzijds uitdrukkelijk verklaarde sinds zijn vertrek met niemand in Afghanistan enig contact te hebben gehad, zelfs niet toen hij in Iran woonde (gehoorverslag CGVS 25 april 2008, p. 3), maar dat hij anderzijds te weten kwam van zijn neef die zeer vaak de route tussen Afghanistan en Iran deed (gehoorverslag CGVS 23 september 2005, p.12) dat zijn moeder ziek was, waarop zijn broer onmiddellijk naar Afghanistan is vertrokken en vermoord werd, hetgeen deel uitmaakt van verzoekers asielmotieven en zoals reeds uiteengezet ongeloofwaardig bevonden werd. Deze tegenstrijdige verklaringen alsmede het feit dat verzoeker geen enkel document neerlegt teneinde zijn identiteit, nationaliteit, asielmotieven en reisweg te staven, kan enkel het gebrek aan geloofwaardigheid van verzoeker bevestigen.
- 2.1.9. Met betrekking tot de ter zitting neergelegde foto's dient de Raad verzoeker er op te wijzen dat zij geenszins een bewijs vormen van de door hem aangehaalde problemen en zijn verblijf in Afghanistan. Met betrekking tot het ter zitting neergelegde schoolattest is het daarenboven, gelet op hetgeen is uiteengezet in punt 2.1.7. zeer merkwaardig dat verzoeker dit per post werd toegestuurd en dat de briefomslag bovendien werd afgestempeld in Kabul. Luidens artikel 8 van het Koninklijk Besluit houdende de rechtspleging voor de Raad van Vreemdelingenbewistingen van 21 december 2006 dienen de stukken, waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, vergezeld te zijn van een voor eensluidende verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen. Het ter zitting neergelegde schoolattest werd neergelegd zonder vertaling en wordt derhalve niet in overweging genomen.
10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 2.2.1. Verzoeker stelt dat zijn nationaliteit niet wordt betwist en dat hij afkomstig is uit de provincie Ghazni. Verzoeker voegt een reisadvies toe.
- 2.2.2. De Raad stelt vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verblijf in Iran, zijn verblijf in Afghanistan onder de Taliban overheersing en bijgevolg evenmin aan zijn asielrelaas dat hiermee onlosmakelijk verbonden is. Gelet op deze vaststellingen is het vrijwel onmogelijk een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfsplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en bijgevolg ook van zijn huidige nationaliteit. Dienvolgens is het evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 18 september 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DIGNEF, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.